

En Sammenstilling mellem den her foreslaaede Skala og den, som tidligere var bragt i Forslag, vil det være meget let for ærede Medlemmer at foretage, og jeg skal derfor heller ikke komme nærmere ind paa den. Den foreslaaede Skala er efter min Mening Udtryk for omfattende Hensyntagen til Forholdenes Forskelligartethed omkring i Kommunerne, ligesom den ogsaa, hvad den bør være, er Udtryk for Humanitet overfor de gamle og ogsaa for Hensyntagen til Statens og Kommunernes Ydeevne, saa vidt som det i det hele taget har været muligt, og jeg vil sige, at jeg i Tryghed vil afvente denne Sammenlignings Resultat.

Ud over disse faste Satses ydes der ogsaa i Henhold til det foreliggende Lovforslag et Dyrtidstillæg, saa længe Pristallet ligger saa betydeligt over det normale, som Tilfældet endnu er. Dette Dyrtidstillæg er beregnet paa en Maade, som er forskellig fra den Beregningsmaade, der var fulgt i det tidligere Lovforslag. Dér vilde nemlig Dyrtidstillæget blive væsentligt mindre, naar Pristallet ikke laa særdeles højt oppe over Normalen, medens det, naar dette var Tilfældet, vilde blive noget større end det Dyrtidstillæg, som vil faas efter de her foreslaaede Regler. Jeg maa have Lov at nævne, at efter Pristallet i Tiden fra Oktober 1919 til Marts 1920 vilde man efter det tidligere Lovforslag ikke have kunnet udbetale noget Dyrtidstillæg, medens der nu til et 65-aarigt Ægtepar i København vilde falde et Dyrtidstillæg paa 140 Kr. 40 Ø. og til ugifte Halvdelen af dette Beløb. I Perioden fra April 1920 til September 1920 vilde Dyrtidstillæget efter det tidligere fremsatte Lovforslag være blevet for et 65-aarigt Ægtepar i København 150 Kr.; efter det foreliggende Lovforslag vil det blive 194 Kr. 40 Ø. I Tiden fra Oktober 1920 til September 1921, da Dyrtidstillæget for Tjenestemændene beregnedes ved at multiplicere 54 med 21, vilde Dyrtidstillæget for et 65-aarigt Ægtepar i København efter det tidligere Lovforslag være blevet 240 Kr. og vilde efter det foreliggende Lovforslag blive lidt mindre, nemlig 226 Kr. 80 Ø. Men saaledes som Pristallet formede sig, da det sidste Gang blev sat, hvorefter Tjenestemændenes Dyrtidstillæg beregnedes som 15 Gange 54 Kr., vilde det tidligere Lovforslag have givet det 65-aarige Ægtepar i København et Dyrtidstillæg af 60 Kr., medens det nuværende Lovforslag vil give 162 Kr., og hvis Pristallet falder yderligere — og det

har vi jo Lov at haabe —, vilde der efter det tidligere Lovforslag overhovedet ikke være blevet udbetalt noget Dyrtidstillæg, medens der, hvis Tjenestemændenes Dyrtidstillæg i den kommende Periode vil blive at beregne eksempelvis som 10 Gange 54 Kr., dog endnu til et 65-aarigt Ægtepar i København vil blive et Dyrtidstillæg paa 108 Kr., og selv om Tjenestemændenes Dyrtidstillæg gik ned til det halve, vil der endnu være et Dyrtidstillæg til Aldersrentnyderne paa Halvdelen af det Beløb, jeg før nævnte, altsaa paa 54 Kr. Man vil se, at Kurven, som angiver Forløbet af dette Dyrtidstillæg, er betydeligt mere langstrakt end den Kurve, som afbilder det tidligere Tillæg, medens den for Maksimumsatsen knap hæver sig saa højt som denne. Gennem denne Omformning af Dyrtidstillæget vil ærede Medlemmer ogsaa kunne finde en yderligere Begrundelse for, at man har ladet det frie Skøn bortfalde i det foreliggende Lovforslag.

I Betingelserne, der med Hensyn til Indtægt stilles for at have Ret til Aldersrente, er der ogsaa sket en væsentlig Ændring i det tidligere Lovforslags Regler. Man bortsaa her fra en Indtægt paa 400 Kr. for enlige Personer og 600 Kr. for Ægtepar, hvor disse end levede, og uanset om deres Indkomst hidrørte fra personligt Arbejde eller fra Formue. Udover dette bortsaaes der saa fra en Indtægt ved Bolig i egen Ejendom af 200 Kr. for enligstilte og 300 Kr. for Ægtepar. Men saaledes at gøre det adfragsfrie Indkomstbeløb ganske uafhængigt af, hvor vedkommende boede, og derigennem uafhængigt af den Værdi, som dette Beløb havde som Basis for vedkommendes Livsførelse, ligesom ogsaa at stille Indkomst af eget Arbejde ganske lig med Indkomst af Formue, syntes mig ikke at være rimeligt, idet det dog maa erkendes, at en Indkomst, som hidrører fra Formue, er af en ganske anderledes betryggende Karakter for den vedkommende gamles Livsførelse end en Indkomst, som hidrører fra vedkommendes eget Arbejde. Man bør derfor tage Hensyn saavel til Indkomstens Karakter som til, hvor den vedkommende lever. Og det er sket ved den Form, som § 6 har faaet i det foreliggende Lovforslag, ligesom man ogsaa har søgt at forme Fradragsreglerne, naar Indkomsten naar op over visse Minimumsbeløb, paa en mere rationel og mere jævnt virkende Maade, end Tilfældet var i det tidligere Forslag. Det er jo i det hele, naar man vil gaa til en mere gennemført Differentiering i